

در نهی از تأویل کلمات الهیه

حضرت بهاء الله، حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

کتاب گنجینه حدود و احکام باب پنجاه و چهارم - صفحه 340

باب پنجاه و چهارم

در نهی از تأویل کلمات الهیه

در کتاب مستطاب اقدس میفرماید قوله تعالى: "انّ الذی یاوّل ما نزل من سماء الوحی و یخرجه عن الظاهر انه من حرف کلمة الله العلیا و کان من الأخرین فی کتاب مبین." (بند ۱۰۵)

و در لوحی میفرماید قوله تعالى: "کلمه الهیه را تأویل مکنید و از ظاهر آن محجوب ممانید چه که احدی بر تأویل مطلع نه الا الله و نفوسیکه از ظاهر کلمات غافلند و مدعی عرفان معانی باطنیه، قسم باسم اعظم که آن نفوس کاذب بوده و خواهند بود. طوبی از برای نفوسیکه ظاهر را عامل و باطن را آملند..."

و در لوح دیگر میفرماید قوله تعالى: "هذا ما نطق به لسان العظمة مقصود از تأویل اینکه از ظاهر خود را محروم نمایند و از مقصود محتجب نمانند. مثلا اگر از سماء مشیت فاعسلوا و جوهکم نازل شود تأویل نمایند که مقصود از غسل، غسل وجه باطن است و باید بآب عرفان او را غسل داد و طاهر نمود و امثال آن... آیاتیکه در اوامر و نواهی الهی است مثل عبادات و دیات و جنایات و امثال آن مقصود عمل بظاهر آیات بوده و خواهد بود." (اقتدارات صفحه ۲۷۹)

ORIGINAL

و در لوح ق ک د نازل قوله تعالی: "باید بکمال استقامت بر امرالله قیام نمائید و بآنچه نازل شده بر حسب ظاهر عامل شوید."

حضرت عبدالبهاء جلّ ثنائه میفرماید قوله العزیز: "از جمله وصایای حتمیه و نصایح صریحه اسم اعظم این است که ابواب تأویل را مسدود نمائید و بصریح کتاب یعنی لغوی مصطلح قوم تمسک جوئید....."